

anthydet, saa bliver der i alt Fald Mulighed for at komme ind paa en Forhandling, en Drøftelse af en midlertidig Finantsbevilling. Men det ærede Medlem indskrænker sig ikke til at sige, at der efter hans Mening ikke vilde vindes Noget ved at gaa den Vej, jeg havde antydet. Han mente, at det kunde paavises, at det vilde være meget farligt at gaa denne Vej, idet det kunde være, at naar man gjemte Sagen hen, kunde den maasse komme frem netop i det Dieblif, hvor det var allermeest fatalt at tage den frem igjen. Jeg maa tilstaa, jeg forstaaer ikke det Ræsonnement. For det Første vil det slet ikke være nødvendigt, at man gjemmer Sagen hen saaledes i det Uviske, paa det Ubestemte, fordi man gif den af mig anbefalede Vej, at sørge for at faae en Deling bragt i Stand mellem de to Ting, som Sagen, saaledes som den nu foreligger, omfatter og burde omfatte. Det var jo muligt, saaledes som jeg allerede har paa-peget, at faae tilveiebragt denne Afstillelse i Løbet af meget kort Tid, naar man gif den Vej, og den kan man jo gaa, hvis man følger mit Forslag, at lade Sagen gaa til Udvalg, for at denne Deling kan blive foretaget, det var jo muligt, at man i Løbet af en eller to Dage kunde komme til at fortsætte denne Executionforretning, man her er begyndt paa, og saa bortfalder jo det ærede Medlems Frygt aldeles. Men jeg vil ganske vist tilstaa, at jeg vil haabe, at man ikke vil have saa stort et Hastværk, jeg vil haabe, at en længere Tids Overveielse vilde bringe mine ærede Kolleger her i dette Thing til at føle det Ansvar, som man udsætter sig for ved at gaa for hastig til Værks med Executionen, at man altsaa vil give sig Tid i alt Fald til at overveie denne Sag; saa vil det ganske vist kunne indtræffe, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds sagde, at saa kan Tiden gaa hen, og der kan blive Spørgsmaal om, naar Sagen skal komme frem igjen, og saa kan det — deri har det ærede Medlem utvivlsomt Ret — være, at den kommer frem i et faare ubeleiligt Dieblif. Jeg gjentager imidlertid, jeg forstaaer ikke dette. Thi selv om man ikke bringer Sagen frem om en Dags Tid eller to, for at Executionen kan blive fuldbyrdet, men virkelig gjemmer den hen for at vinde Tid til Underhandlinger, staaer Sagen ganske anderledes. For det Første, derjom man saa tager Tingen for til nærmere, rolig Overveielse, vil man ganske naturlig komme ind paa at overveie det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds haade ved denne Veilighed og ved andre Veiligheder har fremdraget

paa forskjellig Maade, det nemlig, om det ikke er muligt at komme til foreløbig No ved Hjælp af en midlertidig Bevilling. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt der maatte være større eller mindre Sandsynlighed for at kunne enes nu i Maret 1887 om en midlertidig Finantsbevilling. Jeg skal slet ikke sige Noget om, hvorvidt der er større eller mindre Chancer for, at der kunde bygges Noget paa det Forslag til en midlertidig Finantsbevilling, som Regjeringen har forelagt, eller om det var muligt at bygge paa noget andet Grundlag; men saa Meget er dog sikkert, at hvis der kunde komme Noget ud deraf, vilde man samme Dag, som man var bleven færdig med den midlertidige Finantsbevilling, eller samme Dag, som man blev færdig med Finantsloven, den ordinære Finantslov for indberørende Finantsaar, her paa Rigsdagen, uden at udsættes for de betydningsfulde Følger, hvorom der ellers kunde være Tale, kunne drøbe den provisoriske Finantslov, thi saa vilde der være en tilstrækkelig Hjemmel for Fortsættelse af Statshusholdningen for den tilbagestaaende Del af Finantsaaret. Men det er muligt, at ærede Medlemmer mener, at det vilde være for sangvinst, for dristigt at haabe paa eller blot tænke sig Muligheden af, at man ved en rolig Forhandling kunde naae til en Overenskomst om en midlertidig Finantsbevilling eller om en Finantslov for 1887—88. Nu vel, siger jeg, saa kan der være Spørgsmaal om — og jeg vilde finde det rigtig, om man vilde gjøre det — at man fremdeles vilde gjemme den provisoriske Finantslov, indtil det viste sig, hvorvidt man kan nære nogen Forhaabning om at komme til noget Resultat med Hensyn til Finantsloven 1888—89. Skulde det vise sig, at der ikke er Udset til at overvinde de forskjellige Synsmaader, som ere til Stede i dette Thing, det andet Thing og hos Regjeringen, ja saa erkjender jeg, at der hverken er nogen fyldestgjørende Grund til at holde Rigsdagen længere sammen eller til overhovedet at fortsætte Arbejdet — saa kunne vi lige saa godt skilles ad jo før jo heller. Saa kunne imidlertid de Herrer ogsaa tage den provisoriske Lov frem og slaa den ihjel. Det kan jo gjøres i meget kort Tid, men saa længe der er Udset til, at der kunde komme Noget ud af en Forhandling om Finantsloven for næste Aar 1888—89, skulde man ganske vist ikke røre ved den provisoriske Lov. Men saa udsætter man sig for, siger det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds, at man ikke kan faade den slaaet ihjel. Han siger: Hvem svarer os for, at Finantslovsforslaget er færdigt til 1ste April. Nei, jeg kan ikke svare derfor,